

IRIS ARONEMI

NARSISTIN VUORISTORATA

Narsistin Vuoristorata

Iiris Aroniemi

NARSISTIN VUORISTORATA

© 2016 Iris Aroniemi

1. Painos Mäntykustannus Oy 2012

2. Painos

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt,

Saksa

ISBN: 978-952-498-164-4

– Moro, mä olen Artsi. Sä olet kuin enkeli, haluaako enkeli lähteä mun kanssa illalla lennolle tähtiin? Kysyi mies, ja tuijotti syvälle silmiini.

– Ai tähtiin, kas kun ei kuuhun! vastasin kiireisenä. Jokin miehen kuitenkin katseessa pysäytti. Miehellä oli suuret siniharmaat silmät, ja niissä oli luotettava ja rehellinen katse. Katse, joka sai polvet notkahtamaan.

– Jos sä tahdot niin voidaan käydä kuussakin, mutta mä ajattelin viedä sut tähtien kautta rakkauden planeetta Venukseen.

– Mä olen vapaa lennolle seitsemältä, vastasin salamannopeasti. Pääseehän treffit aina pois, jos siltä tuntuu.

Illalla kävelin jännittyneenä baariin, johon olimme sopineet tapaamisen. Yleensä treffeillä käyminen ei minua jännittänyt, mutta ta tilanne oli nyt jostain syystä erilainen. Artsi tuli vastaan.

– Mä näin sun tulevan, päätinkin, että mennään eri ravintolaan, tuolla oli aika

rauhatonta jo tähän aikaan, voitais vaikka syödä ensin jotain.

– Sä näytät hyvälle, laittauduitko ihan mua varten. Vaikka ainahan sä olet hyvännäköinen, mä olen katsellut sua jo muuttaman kuukauden.

– Ai oletko? Emmä ole sua ennen nähnyt, tai siis parin viikon ajan korkeintaan oon huomannut sut, sä tulit aina kahville, mutta emmä tiennyt, että sä olet nähnyt mut jossain, sanoin hämmästyneenä.

Artsi oli kohtelias ja käyttäytyi kuin olisi omistanut minut ja koko ravintolan, jonne menimme syömään. Kaikesta pystyi päättelemään, että mies oli nähnyt maailmaa eikä ollut ensimmäistä kertaa asialla. Ilta oli kaikin puolin onnistunut, ruoka oli hyvää, Artsin seura vielä parempaa. Artsi saattoi minut illan päätteeksi kotiovelle, jossa hän halasi ja antoi kohteliaan poskisuudelman.

– Toivottavasti näemme vielä, minä ainakin haluan.

Nyökkäsin ja sanoin: – Kiitos illasta, tiedät mistä minut löydät.

1.

Muistan sen unen vieläkin. Sängyn alta kurotteli mustia käsivarsia minua kohti. Ne yrittivät tarttua kiinni ja viedä mennesseen pimeyteen. Olin kauhuissani, yritin huutaa mutta kurkustani tuli ulos vain korinaa. Miehen ääni vierellä sanoi: – Minä suojelen sinua kaikelta pahalta, ja turvalliset käsivarret kietoivat minut syliinsä. Uni jatkui pehmoisena. Aamulla heräsin ja katselin hellästi miestä vierelläni. Pelastajani, ajattelin yöllisen unen muistaessani. Lopultakin vierelläni on mies, jonka haluan loppuelämäkseni. Artsi nukkui vielä ja tutkin hänen lihaksikasta vartaloon, lukuisia tatuointeja ja ihastelin miehen komeita kasvoja. Wau, tää on kyllä yksi parhaimmista, mitä mulla on ollut. Mitä sillä on väliä, vaikka on entinen linnakundi, ja muutenkin menneisyys on vähän epäämääristä. Kyllä sen tietää, kun oikea osuu kohdalle, se on tunne, jota ei osaa selittää, sen vain tietää. Nyt se oikea oli löytynyt minullekin. Olin onnellinen ja vatsanpohjan perhoset muistuttivat parin viimevii-

kon aikaisista tapahtumista. Tässä on Mies, jota en voinut vastustaa.

Artsi oli komea, jollain lailla Mel Gipsonia muistuttava. Miehestä huokuva itsevarmuus, kohteliaisuus ja sulava käytös eivät jääneet keneltäkään huomaamatta. Miehen rauhallinen, matalan seksikäs puheääni ja maailmaa nähneen miehen eleet vetivät puoleensa. Ja ne puheet ja lupaukset elämästä, josta olin osannut vain haaveilla!

Jokainen, joka on ollut rakastunut, tietää millaiseksi ihminen silloin muuttuu. Minäkin hymyilin ja lauleskelin töissä, vatsaani sattui pelkkä ajatus miehestä. Ei ollut nälkä, ei nukuttanut eikä maailmassa ollut enää huolia, ei mitään muuta kuin tuo mies. Valvoimme usein aamuyöhön, vaikka oli aikainen töihin lähtö. Kuuntelimme musiikkia tai vain puhuimme. Tutustuimme toisiimme. Artsi tuntui haluavan tietää minusta kaiken mahdollisen, mikä tuntui ihanalta. Kerrankin joku oli kiinnostunut minusta ja kuunteli. Artsi oli useimmiten samaa mieltä kanssani ja piti samoista asioista, melkeinpä ajattelikin

samalla tavalla kuin minä. Ja hän oli kiltti ja huolehtivainen.

Eräänä päivänä sovimme, että Artsi tulisi hakemaan minut töistä. Olin jälleen aivan myyty, kun mies saapui, polviani heikotti. Hän oli pitkä ja komea, leveät hartiat ja isot, vahvat käsivarret vain korostivat hänen lihaksikasta vartaloaan.

– Moro, joko mennään? mies sanoi samalla katsellen silmiini.

– Joo, mennään vaan.

– Mä kävin kaupassa, laitan sulle ruokaa, onkin varmaan jo nälkä, mulla ainakin on. Mä hellin sua tämän illan.

Kävellessämme erään kerrostalolähiön alueella joltain parvekkeelta kuului ääneestä riitelyä, naisen ääni oli itkuinen ja hysteerinen, mies karjahteli solvaavia nimityksiä. Artsi tarttui käteeni ja veti kainaloonsa.

– Mun kanssa ei ole tuommoista, me ei riidellä koskaan! Artsi sanoi ja jatkaen,

– Mä inhoon miehiä, jotka kiusaavat naisia noin, ja naistenhakkaajat ovat sitten asia erikseen, ne on pellejä ja lutikoita. Ja

tiedätkö miten käy lutikan, joka osuu mun kohdalle? Huonosti.

Yksiö tuoksui puhtaalle, Artsi oli taas siivonnut. Mies olikin ahkera siivoamaan, kulki pölyrätti kädessä joka päivä pyyhkäisten sillä pölyjä sieltä täältä. Tänään hän oli myös imuroinut ja vaihtanut puh-
taat lakanat. Kaikki oli niin siistiä ja kodi-
kasta ja tunnelma vain parani Artsin aloit-
taessa ruoanlaiton.

– Mä teen meille makaronilaatikkaa, se on mun bravuuri, et ole varmasti ennen näin hyvää saanutkaan, tarkoitan tietysti ruokaa ja miestä. Artsi naureskeli samalla.

– Istu sä nyt vaan ihan rauhassa, katso vaikka Emmerdalea, eikö naiset tykkää siitä sarjasta, vai katteletko ennemmin mun komeaa ulkomuotoa, mä oon sentäs todellinen ja aito, toisin kuin telkkarista näkyvät ihmiset, Artsi jatkoi hyräillen lie-
den ääressä.

Artsi oli rauhallinen ja itsevarma, ja välillä tuntui jopa aivan käsittämättömältä, kuinka minun oli helppo olla. Hänen seurassaan pystyin olemaan täysin oma itseni, ei tarvinnut jännittää tai ujostella. Sinäkin

iltana tuntui, että Artsi oli kiinnostunut minusta oikeasti, koska hän kyseli niin paljon menneisyydestäni ja oli kiinnostunut mielipiteistäni. Ja miten huomaavainen mies olikaan. Kyseli koko ajan oliko kaikki varmasti hyvin, janottaako tai onko nälkä, paleltaako, tuonko villapaidan? En ollut tavannut vielä koskaan aikaisemmin miestä, jonka seurassa tunsin itseni niin levolliseksi. Oli hyvä ja turvallinen olla, ja samaan aikaan tunsin suurta intohimoa.

Myös Artsi tunnusti minulle:

– Mä tunnen sua kohtaan sellaisia tunteita, mitä en ole ennen tuntenut. Mä haluan suojella ja rakastaa sua. Olisitko-han sinä mun elämäni rakkaus...

Suhteemme syveni, kun jouduin polkupyöräkolariin matkalla kaupungista Artsin luokse. Satutin polveni, johon tuli vain pinta-armuja. Artsi oli siitä kuitenkin kovasti huolissaan. Hän puhalsi siihen, laittoi laastarin ja komensi minut lepäämään. Hän passasi minua koko illan.

– Tästä lähtien jos sulle tapahtuu jotain, ihan mitä tahansa, niin lupaa soittaa heti mulle, mä tulen pelastamaan sut, ihan

mistä tahansa. Muista, sellaista asiaa ei olekaan, josta et voisi minulle kertoa.

Illalla Artsi houkutteli minut viereensä sänkyyn.

– Tule tänne mun peiton alle, mä pidän sua hyvänä.

Jännitti ja pelotti. Jos en osaisikaan mitään. Artsi oli kokenut, pelkäsin, mitä hän minulta vaati tai odotti. Minä olin pikemmin ujo ja tunsin olevani pahanteossa, jos heti suhteen alussa piti mennä sänkyyn. En ollut seksuaalinen, olin aina etsinyt jotain henkistä. Minun piti olla rakastunut mennäkseni sänkyyn, joten minulla ei ollut seksistä paljon kokemusta. Olin saanut nukkua Artsin vieressä rauhassa, mies ei ollut halunnut aikaisemmin rakastella. Toisaalta se ihmetytti ja pieni epävarmuuskin kaivoi mieltäni – entä jos en olekaan haluttava. Mutta pelkoni oli turhaa, ähellys oli ohi parissa minuutissa. Seksin takia meistä ei ainakaan paria tule, muis-tan ajatelleeni. Artsi kiehtoi muuten. Mies oli kuin vallaton pikkupoika, joka janosi hellyyttä ja huolenpitoa. Toisaalta hänen olemuksensa oli raju, hän oli kovis, jolle ei ryttyillä.

liris eli kymmenen vuotta vaikeaa narsismia ja kaksisuuntaista mielialahäiriötä sairastavan miehen kanssa. Alussa tähtiin kirjoitettu rakkaustarina alkoi saada yhä pelottavampia piirteitä, joita liris ei osannut tulkita. Tässä todellisiin tapahtumiin perustuvassa kirjassaan liris kuvaa, miten mies sai hänestä vähitellen henkisen yliotteen. Samaan aikaan liris luuli, että rakastamalla vielä enemmän ja unohtamalla kokemansa, hän voisi pelastaa suhteen. Näin tehden hän menetti itsensä ja itsekunnioituksensa. Hänestä tuli uhri, joka eli elämäänsä vain miehen ja hänen tunteidensa kautta. Kun miehen sairaus vihdoinkin varmistui, alkoi vaikea kamppailu hänen saamiseksi hoitoon. Vasta sitten alkoi liriksen eheytyminen. Teos tarjoaa lukijalle Tosi-TV:tä parhaimmillaan tai pahimmillaan. Kaikessa ahdistavuudessaankin teos antaa kuitenkin toivoa samassa elämäntilanteessa oleville.

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND